Ч. 61 Неділя 16 (28) марта 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. съвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нова палата послів в Раді державній.

Вибори покінчені; всї 425 члени нової палати послів вже вибрані. Після сторонництв дїлять ся ново вибрані посли так:

Нїмецкі клерикали числять 41 членів. Вибрані они в провінциях альпейских по найбільшій части в куриї сільскій і міскій; рівнож більша посїлість горішної Австриї доставила тій ґрупі кількох членів. В склад сего сторонництва входять між иншими посли: Бавмґартнер, Діпавлї, Ебенгох, др. Фалькенгайм, Катрайн, Турнгер, Трайнфельс, Цалїнґер.

Антисеміти або християньскі социяли числять 28 членів. Вийшли они з вибору у Відни і з 5 та 4 куриї долїшної Австриї. Замітнїйші між ними: Ґесман, Ал. Ліхтенштайн, Люеґер, Патай, Шайхер, Шлезінґер, Шнайдер, бурмістр Відня Штробах, Верґані.

Нїмецка партия людова (Deutsche Volkspartei) числить 38 членів. Вибрані переважно курию міст в Каринтиї, Країнї, обох Австриях, Мораві. Замітнїйші: Барайтер, Павло Гофман, Кайзер, Кіндерман, Праде, Штайнвендер.

Молодочехи числять 62 членів, наколи вчислимо між них 1 радикала і 1 аґрариста. До клюбу ческого не всї вийдуть, так що буде кількох послів „диких“. Замітнїйші: два Адамки Ґустав і Кароль, Бжезновский, Брзорад, Дик, Енґель, Ґреґр, Герольд, Кафтан, Кайцль, Янда, Крамарж, Пацак, Слями, Страньский, Вашатий, Зачек. — На боцї стоїть один Чех клерикал Антон Стоя, вибраний в 5 куриї з угорского Градца.

Коло польске числить 59 членів разом з послом шлеским кс. Свєжим. — Крім того маємо ще 9 послів-Поляків, а то 3 з сторонництва людового і 6 Стояловців. Наколи посли людовцї вступлять до кола, буде оно числити 62 членів. Стояловцї не вступлять до кола.

Русинів засяде в палатї 11, а дїлять ся они: 6 умірковaних (Барвіньский, Вахнянин, Гробельский, Каратницкий, Мандичевский, Охримович), 2 радикали (Окуневский, Яросевич), 1 независимий (Танячкевич), і 2 буковиньскі Русини (Вишницкий і Волян).

Словінцї числять 16 членів. Належать до них між иншими: Альфред Коронїні, Ферянчич Ґреґорец, Ґреґорчиц, Повше, Робиц, Спинчиц, Шукле, Сустершиц.

Хорватів засїдає 11; між ними: Бянкинї, Борчиц, Булат, Кляїц, Лягіня, Періц, Супук.

Сербів 2: Боліян і Квеквиц.

Італїянцїв буде в палатї 19 а дїлять ся они на: клерикалів 5 (як Бацанелля і Сальвадорі) та лїбералів 14 (як Бертолї, Кампі, Чіянї, Мальфатті, Річчі).

Румуни числять 6 членів: Гормузакі Лупул, Поповічі, Василько, Цуркан і Вірмено-Поляк Стефанович.

Социял - демократи числять 14 членів: Бернер, Цінґр, Дашиньский, Ганіх, Гибеш, Кізеветер, Козакевич, Ресель, Ріґер, Шрамель, Штайнер, Феркавф, Вратин, Цеглер.

Заступники більшої посїлости числять разом 52 членів, а дїлять ся они: на февдалів, 21 членів (як Белькреді, Хотек, Чернін, Дейм, Фридріх Шварценберґ, Сильва Тарука, Відерсперґ), — на 3 членів партиї центра: Бальтацці, Берхтольд, Веттер (всї три з Моравії), — і на вірноконституцийних, 28 членів (як Атемс, Аверсперґ, Бернрайтер, Дубски, Кільмансеґ, Москон, Штірґ, Зедвіц).

Нїмецко-лїберальне сторонництво числить тепер 49 членів. Замітнїйші між послами того сторонництва: Авспіц, Бендель, Демель, Фурнієр, Функе, Гаве, Коп, Менґер, Носке, Перґельт, Промбер, Рус, Шікер, Штайнер, Врабец.

Один социяльний політик др. Фердинанд Кронавeтер.

Партия Шенерера числить 5 членів: Іро, Кіттель, Шенерер, Тірк, Вольф.

Для порівнаня змін, які зайшли в поодиноких сторонництвах, може послужити отся табелька:

	Попередна каденция	Теперішний стан	зиск + — страта
Нїм. клерикали	26	41	+15
Антисеміти	10	28	+18
Нїм. партия люд.	17	39	+22
Коло польске	55	59	+ 4
Людовцї	—	3	+ 3
Стояловцї	—	6	+ 6
Русини	8	11	+ 3
Молодо-Чехи	47	60	+13
Чеські радикали	—	1	+ 1
Чеські клерикали	—	1	+ 1
Словінцї	16	16	—
Хорвати	7	11	+ 4
Серби	1	2	+ 1
Румуни	5	6	+ 1
Італ. клер.	2	5	+ 3

3)

Сумний конець приязни двох приятелів.

Оповідане з ческого

Л. СТРУПЕЖНИЦКОГО.

(Конець).

Дзвінок дзеленкотїв безнастанно.

— Підете-ж вже раз отворити чи нї? Менї вже зимно — брр! Отворіть, бо розібю ворота!

— Марисю, отвори — просила знов панї Шкопічкова.

— Отворіть ви, мамо — відповіла й собі Марися, але нї одна не ішла. А пан Шкопічек тимчасом бив кулаками до воріт і дальше дзвонив.

Знов прийшов вічний вартівник.

— А тут що знов за лоскіт? Аґа, то ви, пане Шкопічку? Бачите перед хвилею випpавляла такі гримоти як ви тепер, ваша панї; була на улици лише в спідници, а до того ще з якимсь мужчиною.

Пана Шкопічка немов би що укусило.

— Що кажете, що тут була? — спитав живо.

— Спитайте єї самі, она вам то найлїпше скаже — відповів вартівник.

— До сто чортів! Отворіть, бо хату підпалю! — Тягнув що сили за дзвінок, аж в тім дрр! — перестало дзвонити. Пан Шкопічек Урвав дзвінок.

Аж тепер відважила ся вкінци дочка зійти на долину і отворити. Ледве що пан Шкопічек вийшов до сїний, вже щедро почастував дївчину за отворенє.

— Чому не хочете менї отворити? — питав. — Хто мене облив? Що?

— Мама.

— Чому? Говори, нещастна, бо голову зірву!

— Мама були в ночи на улици —

— Вартівник повідав менї також о тім — закричав пан Шкопічек. — То моя жінка волочить ся по ночи, а як іду до дому, поливає мене милинами? О, заплатить она за то!

— Але татунцю, якийсь мужчина ходить за —

— За нею? Я убю єї!

— Але нї! За дзвінок тягне.

— Неправда; ви обі змовили ся!

Пан Шкопічек сопучи зі злости біг на гору. Влетїв до комнати. Панї Шкопічкова клячала вже на земли зі зложеними руками.

— На Бога прошу тебе, даруй, я вже більше того не зроблю! — просила жалісно.

— Жінко, ти була з якимсь чужим мужчиною в ночи на дворі — не запирай ся, я всьо знаю!

— Так, але —

— Ніяке але. З мужчиною, що дзвонив.

— Він дзвонив, а я гадала що ти —

— Що я ще в гостинници? — І перестав говорити; вхопив за палицю, але на то, що тої ночи ще діяло ся в домі пана Шкопічка, спустім заслону. Замітимо лише, що не спали аж до рана, та що в наслідок того і всї їх сусїди не могли спати.

Намір Каспера удав ся цїлковито.

VI.

Зараз рано по тій неспокійній ночи ішов пан Шкопічек, котрий мимоходом сказавши виглядав дуже сердито, до пана Пуца по образи.

Пан Пуц, як ми вже перше згадували, малював портрети пана Шкопічка і его жінки і нинї образи мали бути готові.

— Добрий день! — повитав его пан Пуц.

— Добрий день, друже — відповів пан Шкопічек. — Ах, як я тїшу ся на ті образи; але щоби не забути, моя пересилає тобі свій поклін, не могла з радости цїлу ніч спати, хотїла іти зі мною, але не могла, якісь боляки викинуло їй на голові. — Пан Шкопічек не признав ся, що причиною боляків був він сам.

— Ходім же до моєї комнати — сказав пан Пуц. Війшли до малої комнатки, котрої вікна виходили до огорода.

Пан Шкопічек поставив свою палицю в кут, де стояло ще більше инших палиць, витер окуляри, розставив ноги, отворив очи і сказав: — Я так трохи знаток! — що впрочім могло бути правдою.

— Тим більше мене тїшить. Твій образ ще на підставі. Знаменито удав ся менї; кождий що его побачить, мусить сказати: То пан Шкопічек, правдивий пан Шкопічек, як живий.

— Між тим здоймив пан Пуц заслону з образа.

Оба поглянули на образ і остовпіли. Не було там що правда портрету пана Шкопічка, лише правдивий, вимальований скопець[1]) і як

[1]) Шкопічек по чески значить скіпчик,

Італ. лібер.	11	14	+ 3
Февдали	22	21	— 1
Партия центра	6	3	— 3
Вірно-констит. .)	105	28)	— 28
Ліберали . .)		49)	
Соц. політики	1	1	—
Социал демократи	1	14	+ 13
Партия Шенерера	1	5	+ 3
Опорож. мандатів	11	—	—
	353	425	+ 72

Ся табелька виказує крім февдалів, лібералів і вірноконституцийних прибуток майже в кождій партиї, а то тому, що теперішна Палата послів числить о 72 членів більше, вибраних з V-ої куриї. Найбільшу страту потерпіли ліберали, бо аж 28 мандатів.

Новинки.

Львів дня 27-го марта 1897.

— **Іменованя.** Ц. к. крайва Дирекция скарбу іменувала официяльми податковими в X-ій класї ранги ад'юнктів податкових: Ів. Хмеляржа, Ів. Заячківского, Ів. Стахурского, Володисл. Писевича, Стеф. Прадзевича, Мар. Монсиго, Володисл. Бачиньского, Гр. Венгриновича, Фр. Єжека, Ем. Гаевского, Ів. Копчиньского, Евг. Нижанковского, Зен. Фріша, Ем. Гордта, Володисл. Хомпиньского, Теоф. Гошарда, Ів. Тимбарского, Фр Йірсу, Людв. Мисяка, Мечисл. Вильчка, Льва Гучиньского, Володисл. Табенцкого, Болесл. Рибакевича, Юл. Ремера, Ізид. Рудницкого, Кар. Зроговского, Льва Кишакевича, Ів. Мадею, Ів. Вімута, Болесл. Арламовского, Арт. Фріца, Евг. Калужняцкого, Іл. Біпера, Кар. Конопку, Ант. Яворского, Евг. Данилович, Йос. Фішера, Винк. Датку, Петра Загурского, Алекс. Рутковского, Йос. Новотарского, Йос. Шпонга, Дион. Фріша і Ем. Шамоту.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надїлив старшого учителя народної школи в Заболотові, Вас. Павлишака срібним хрестом заслуги з короною.

— **Сьвятковане памяти Шевченка.** В Київі урядило артистично-лїтературне товариство вечерниці в честь Т. Шевченка дня 9-го (21) с. м. На вечерниці зібрало ся чимало репрезентантів української сцени і лїтератури. Народу була велика сила. З артистів найбільше одушевлено витали Саксаганьского. — В Петербурзї відбув ся дня 5-го (17) с. м. обід урядженний тамошними Українцями, присьвячений памяти Т. Шевченка, М. Костомарова і П. Куліша. На обід зібрало ся много місцевої української інтелїгенциї і представителів лїтератури, штуки і науки. З промов, які виголошено при обіді, визначили ся: промова В. В. Лесевича (Українця з Полтавщини, звістного в російских наукових кругах фільософа-позитивіста) о значінью народного язика і Цезара Білиловского, котрий подав короткий історичний начерк української лїтератури і познакомив зібраних з сучасними представителями руско-українського духовного руху як в Росиї так і за границею. При кінци обіду один з участників висказав гадку о необхідности утворити в Петербурзї науково-лїтературне товариство імени Шевченка і гадку сю принято загальним одушевленем. З між присутних зараз зложив ся кружок і взяв на себе уложити статути такого товариства і внести его відтак дотичнїй власти до затвердженя.

— **Зелїзниця перед судом.** Неправильности і неточности в руху італїяньских зелїзничих поїздів, головно на шляху Піза-Рим, знані навіть по-за границями Италії. Они й були причиною незвичайного процесу, який відбув ся сими днями в Римі. Кілька осіб, покривджених в наслідок опізненя поїздів, обжаловало перед тамошним судом генеральнього директора середземно-морскої зелїзниці, командора Масса, а претор засудив его на заплачене 666 лірів кари і зворот коштів процесу.

— **О гербу** прийшло сими днями до сварнї в Гороховцях, перемиского повіта, між рідними братами Данилом і Войтком Гримановскими. Сварня перемінила ся вскорі в завзяту бійку. В бійці ударив Данило Войтіха так сильно обухом сокири в плечі, що той лежить на смертній постели.

— **Намірене самоубийство.** Анна Н., львівска служниця, поперечивши ся з своїм судженим, кинула ся вчера з вікна другого поверха при ул. Бляхарскій ч. 20 на улицю. Не убила ся, лише зломила ногу і страшно покалічила собі лице. Відвезено еї до шпиталя.

— **Величезна повінь.** З Сполучених Держав в північній Америцї телеграфують, що ріка Місісіпі вилила в незвичайний спосіб. В деяких місцях розлила ся вода на 10 миль широко. Шкоди величезні і богато осіб потонуло. Після віщовань метеорольогічного бюра буде вода прибувати ще десять днів. Грозить страшенна катастрофа, тим певнїйше, що ріка Місісіпі звістна від давна з своїх грізних повеней.

— **Віщованє.** На острові Корфу живе від непамятних часів повірка, що Царгород головне місто Туреччини (по турецки Істамбул) і церков сьв. Софії повернуть до Греків, коли у них засяде на королївскім престолї Константин і Софія. Тепер як-раз наслїдником грецкого престола є Константин, оженений з Софією, княгинею прускою. Мешканці Корфу потїшають ся, що віщованє сповнить ся в недовзї.

— **Нїмцї утїкають.** В Атинах і в цїлій Грециї об'явила ся велика ненависть до Нїмців з причин, що Нїмеччина виступає ворожо против прилученя Крети до Грециї. Численні родини опускають по тїй причинї Грецию. Професор Дерпфельд і др. Вольтер з нїмецкого інститут археольогічного, вислали жінки і дїти до Италії і Нїмеччини. Паню Дерпфельд зневажувано лайками і грозьбами на улици; старано ся дім професора підпалити, а в ночи буджено его вистрілами. Нїмці не можуть дістати нїякої служби, а двигарі не хотять навіть заносити річий Нїмців з зелїзниць до дому.

— **Олеандри шкодять здоровлю.** Один французкий лїкар на основі неоспоримих дослідів виказує, що не тілько випари цьвітів але також і листє олеандрів дїлають шкідливо на нерви. Лїкар сей каже, що він знає случаї, в котрих спанє в хатї де стояли олеандри, спроваджувало запаленя мозку, біль голови, горячку, ослабленє функциї серця і мушкулів, блїдачку і т. п.

— **Женщина тенором.** Конкуренция женщин з мужчинами посуває ся так далеко, що они

вимальований! — як живий — лише промовити!

— Про Бі, а то що? — крикнув пан Пуц, витріщивши очи.

— Триста трийцять три бід! — верещав живий Шкопічек, побачивши намальований скопець і тряс ся від злости. — Ти драбе, хочеш мене висьмівати?

— Але-ж даруй, я й не розумію, як то могло стати ся!

— Пуц — я страшний в своїм гнїві!

— Але-ж я малював тебе на правду; ти сам то бачив. Там лежить твій портрет — хто менї тут так господарив? Всьо порозкидане, аж страх.

Підніс портрет закинений вкут і говорив: Ось тут маєш твій вірний портрет, знай мої честні наміри. — І піднявши образ підсунув его пану Шкопічкови аж під ніс.

Знов оба страшно скрикнули.

Образ міг вправдї представляти пана Шкопічка, коли би пан Шкопічек був більше до него подібний і не мав ще особливих додатків, як: величезних віслячих ух, великих волових рогів і носа червоного як овоч паприки.

— Сто громів! — верещав пан Шкопічек — Боже побий того поганця.

— Прости — оправдував ся нещастний маляр — не можу поняти, як то могло стати ся.

Але пан Шкопічек не дав ся переблагати; кинув портретом до землї і вхопив малого пана Пуца в обі свої дужі руки.

— Тут портрет твоєї панї, він тебе пересьвідчить, що я не хотїв з тебе насьмівати ся — просив ся пан Пуц в смертельній тревозї та сягнувши по згаданий портрет показав его пану Шкопічкови.

— Ух, до чорта! — закляв пан Шкопічек побачивши его — ти мою жінку так малюєш? Так? горбату? з гузарскими вусами? з бородавкою як дуля на носї? Пожди-ж я тебе научу.

Пан Шкопічек допав першої лїпшої палицї — на нещастє була то як раз срібло кована палиця пана Пуца — і кинув ся з лютостию на овеского Рафаіла, тратуючи при тім по его образах, кистях, фарбах, аж вкінци цїлий задиханий вибіг з палицею на двір і пігнав до дому.

Ледве що пан Пуц трохи отямив ся, прикликав зараз свою господиню і вхопивши еї за рамя, крикнув їй до уха як божевільний:

— Хто тут вчера був? Говори, нещастна!

— Нїхто — лепетала наполохана господиня.

Пан Пуц вхопив ненабиту рушницю і замірившись на неї, кричав: Говори, хто тут вчера був, бо застрілю тебе!

Господиня умирала зі страху, кинула ся на колїна і підоймивши запаску, заслонилась нею перед рушницею.

— Говори, був тут хто?

— Був.

— Хто?

— А не убєте его?

— Убю, сто разів убю, утоплю, спалю і за язик до шибеницї прибю. Говори, хто був?

— Не скажу.

— То убю і тебе! Раз — два — т —

— Прошу пана, радше его як мене, то був — був —

— Жінко, ти мене замучиш! Хто тут був?

— Ви его убєте, я знаю — ви его добре знаєте.

— Чи знаю чи не знаю, а убю! Кажи —

— То був —

— Ну?

— Мій коцур, прошу пана!

— Бодай тебе сьвіт не знав разом з твоїм коцуром — закляв пан Пуц і відкинувши рушницю випхав наполохану на смерть господиню за двері.

Проходжуючись відтак по комнатї проклинав виновника цїлого свого нещастя, коли нараз прийшло ему на гадку, що може той, хто знищив его образи, і обікрав его і тому почав зараз пильно розглядати ся по комнатї. І справдї — палицї з срібним окутєм не було.

Пан Пуц післав зараз по жандарма. Случайно прийшов той самий, що заарештував его на вічи. Описав ему точно палицю і обіцяв, що коли віднайде палицю, дати ему 25 зр. нагороди. Переглянувши ще разом комнату, замітили, що злочинець, котрий тут так господарив, лишив якусь свою палицю.

Зрадимо ласкавому читателеви, чия то була палиця. Она належала до пана Шкопічка, котрий як знаємо через похибку побив пана Пуца его власною палицею і вкінци утїк з нею, лишивши в комнатї артиста свою.

Жандарм записав собі всьо і відійшов. Пустив ся до уряду, коли в тім стрітив пана Шкопічка.

— В сам раз приходите; я хотїв як раз іти до вас; потрудить ся до мене, мушу вам дещо сказати. — І по хвили сидів вже жандарм з паном Шкопічком в его мешканю, а той оповідав ему о своїй пригодї, розказував про обиду, якої зазнав через споганене портретів і скінчив всьо просьбою, аби жандарм віддав цїлу справу до суду.

Жандарм слухав, але нараз щось ним кинуло; побачив в кутику з найбільшим зачудованєм палицю з срібним окутєм, котру пан Пуц був ему як найточнїйше описав. Радістний усьміх появив ся на его устах, бо чув, що двайцять пять золотих не минуть его кишенї.

Ледве що пан Шкопічек скінчив, поспішив жандарм назад до пана Пуца і доніс ему, що палиця вже найдена, що еї украв — пан Шкопічек. Післали по поліциянта і пішли на ревізию. Палицю найдену у Пуца взяли з собою.

— Хе, хе, хе! Вже веде его! — тїшив ся пан Шкопічек виглядаючи вікном. — Вже его веде — а то славний жандарм.

Запукали і війшли.

— Тїшить мене, що вже его ведете — повитав їх пан Шкопічек.

— В імени закона приходимо зробити ревізию в вашім мешканю — відповів жандарм урядовим поважним голосом.

— У мене? — змішав ся пан Шкопічек.

— Так, у вас, бо я пізнав у вас палицю, котру украдено нинїшної ночи пану Пуцови — а ось, стоїть!

Пуц зараз еї пізнав.

а намальований **скопець** замість потрету **Шкопічка (скінчика)** був обидою для нашого приятеля.

починають вже співати мужеским голосом. В Італії виступає в опері панна Іванна Конті, що співає чудовим тенором. Лікарі оглядали єї гортанку і не найшли нічого анормального. Панна Конті мимо того виступає в мужеских партиях і збирає за свій красний теноровий спів рясні оплески і — гроші.

— **Померла** Леонарда з Лукасевичів Авдиковска, вдова по о. Аполонію, бувшім пароху Товстенького, дня 18 с. м. в Гадинківцях, в 67-ім році житя.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Добрі ради.

— Перша весняна робота коло пчіл. Перша робота в теперішнім часї то виставленє пчіл зі стебника на пасїчиско. Хто зазимував пчоли з достаточним припасом меду на зиму, той не повинен спішити ся з виставленєм пчіл на тічок (пасїчиско), бо при холодних днях, вогкости землї і сильних вітрах утратить много робучої сили. Пчола на весні летить за пожитком дальше як в пізнїйшій порі. Перед виставленєм пчіл зі стебника треба насамперед приладити пасїчиско. Оно мусить бути вільне від снїгу, води і болота, длятого треба снїг усунути, воду спустити а вогку землю притрясти соломою або якими тринами, щоби пчола на мокрім а тим самим зимній землї не пропадала марно. Хто однак сховав до стебника пчоли з малим запасом меду, або кому пчоли в стаднику дуже непокоять ся, (пізнати по тім, що пчоли дуже гудять), той нехай виставить їх першого теплого, погідного і спокійного дня. Перед уставленєм пчіл належить на пасїчиску приладити для кождого улия там, де він має стояти, палики або які підклади і на се доперва ставити улий. Се робить ся на то, щоби улий не підгнивав і не псув ся скоро, щоби не так легко доставали ся до него муравлї і деякі дрібні хробачки, а найголовнїйше, щоби не натягав з землї вогкости, котра дуже шкодить пчолам. Від землї набирає улий також і зимна, а се шкідливо впливає на молодий черв. По уставленю улия на патики або на підклади, на лавочки, можна би ще підложити під улий соломи, щоби було теплїйше, а так само і на верх під дашок. Теплота в улию на весні є найпотрібнїйша і необходима. Всї шпари в улиях треба облїпити глиною змішаною з коровячими відходами і з вапном. Уставляти належить улиї так, щоби очка їх не стояли против всходу або півночи, бо з тих сторін на весну віють звичайно зимні вітри, а очком дїставали би ся легко до середини улия і остуджували би молодий черв. Найлучше з весни уставити пчоли очком на полудне і полудневий захід.

Зі стадника належить пчоли виносити під сам вечер а нїколи ранком, а то для того, щоби они перед першим облетом належито успокоїли ся в улию. В стебнику заким пчоли винесе ся на двір, треба улиї добре позамикати і всї шпари пооблїплювати. Вічка мусять бути тілько затоковані, щоби муха не подусила ся з браку воздуха. Улиї носить ся, везе ся і укладає ся на тічок дуже осторожно, щоби пчоли не розсипали ся з гнїзда і не попадали з маткою на дно, звідки дуже тяжко приходилоби ся їм видїстати на рамки, а особливо тодї, як улиї зимні а сила невелика.

Виставленим на тічок пчолам отвирають ся очка до першого облету як найширше. При першім облетї повинен пасїчник конче бути в пасїцї і пильно уважати, як єго пчоли перший раз лїгали. Очка треба зараз по виставленю, коли тілько пчоли успокоять ся — поотвирати вечером. Хто би був приневолений виставляти пчоли ранком, той най не отвирає їм очок за дня, а щоби пчоли не дуже непокоїли ся, то треба їм поприслонювати від сонця очка. Найлучше прислонювати дощинками; дощинки ті прибиває ся так горою над очком, що они очко заслоняють від сонця, але щоби не спиняли приступу воздуха. По першім облетї пасїчник повинен зробити сейчас ревізию цїлої своєї пасїки. Тої ревізиї однак не вільно робити в дощ і зимницю, нїколи серед дня, а доперва перед заходом сонця. При першій ревізиї повинен пасїчник переконати ся, чи єго пчоли мають мід і кілько, чи є в улю матка, чи она червить і як, а рівнож мусить вичистити улий з всякого сьмітя і неживої мухи. Сего сьмітя не вільно висипати на пасїчнику і шкода навіть. В сьмітю з уля є все якась частина меду і воску. Висипане сьмітє на пасїчиско спровадить все неспокій і напад в пасїцї. Найлучше сьмітє пересїяти через рідке сито і ті висївки перетопити а дїстане ся з того тілько воску, що покриє труд підмітаня улиїв.

По першім облетї дає ся пчолам на перший раз так звану ситу. Се належить доконче зараз по першім облетї зробити без взгляду, чи пчоли мають в улю що їсти чи нї. Від сити пчола прочищує ся борше і стає здоровійшою і сильнїйшою.

Сита на перший корм так робить ся: Бере ся половину чистої добре переваренoї води а половину чистої патоки. Патока та мусить бути доконче здоровою, скислої патоки, або такої, що в бочці за цїлу зиму не скрупнїла, або тягне ся, або котра має ще квасний, або нний який смак, не вільно під нияким услівем уживати за корму уля пчіл. — До патоки доливає ся воду і ставить ся на вільний огонь; на огни патока з водою так довго мусить стояти, доки цїлком не розійде ся в водї. На верху сити робить ся при вареню шума. Тої шуми не треба збирати і відкидати, як то наші пасїчники звикли робити. Шума та пчолам не шкодить, а навіть є їм потрібна. Ситу дає ся пчолам тодї, коли она так остине, що можна в нїй палець вигідно держати. Найсильнїйшому пневи дає ся на перший раз найбільше $^{1}/_{8}$ літри.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 марта. Цїсар іменував кн. Альфреда Віндішґреца президентом, а кн. Кароля Аверсперґа та ґр. Гойоса віцепрезидентами Палати панів. — Polit. Coresp. доносить, що передвчера відплив на покладї парохода Льльойда „Електра" на Крету другий батальон 87 полку піхоти. Проводить єго воєнний кораблик „Тіґер". Скріплений резервістами батальон числить 656 вояків і 22 офіцирів. Доводить ним полковник Ґузек. Три компанії з того батальону будуть стояти в Суда а одна в Канеї.

Будапешт 27 марта. Серед великої бурі завалив ся маґазин зелїзничий, в наслїдок чого один робітник тяжко скалїчений, а двох легко. Крім того два робітники, що віскочили з руштованя, дуже покалїчили ся.

Атини 27 марта. Грецке правительство вручило вчера пополудни всїм послам письмо з протестом против бльокади Крети.

Кольонїя 27 марта. Доносять з Канеї, що грецкі ворохобники зачепили австрийску лодку торпедову „Ельстер" і стріляли на неї. „Ельстер" відповіла огнем.

Канея 27 марта. Анґлійскі війска займили Кандию, а російскі Ретимно.

Пан Шкопічек напудив ся.

— То підступ — кричав — ви всї драби.

— Не ми, а ви!

— Ви!

— Знаєте ту палицю? — спитав жандарм пана Шкопічка і держав єму перед очима єго власну палицю.

— Очевидно, що знаю; то моя палиця! — крикнув пан Шкопічек.

— То з вами зле, розумієте? Вашу палицю найшли ми в комнатї пана Пуца, неоспоримий доказ, що ви там були в ночи. Свою лишили там, а срібну з собою взяли.

— Як кажу досить доказу.

— Я. — Я....

— Ще нинї віддаю справу до суду.

По тих словах полишили всї наполоханого пана Шкопічка і відійшли.

VII.

І знов в гостинници зібрало ся товариство, нинї був день памятний для тих, що закладали ся. Всї знали вже, хто виграв, бо по містї ходили страшні вісти о тім, що стало ся між паном Шкопічком а паном Пуцом. Говорили, що побили ся, що пан Пуц хотїв пана Шкопічка убити, що кинув єму до юшки бомбу, та що взаїмно обжаловують ся о обиду чести, крадїж і т. ин.

Імовірні були ті оповіданя о стілько, що жандарм ходив від одного до другого і до пана Пуца і до пана Шкопічка.

І як-же броварник міг не виточити півбочки пива?

Налили ся перші склянки і пило ся на здоровлє, відтак Іржічек і Каспер оповідали, як їм удало ся розлучити двох найбільших приятелїв. Ледве доповіли. вийшов пан Пуц, ще на злість пану Шкопічкови завзяв ся ходити до гостинниці.

Ледве єго броварник добачив, встав і крикнув: — Ходіть до нас, пане Пуц; пийте з нами, ми виграли півбочок пива, а я програв єго. Але, у-ху-ху! кишеня програла, а губа виграла. Ходіть пити!

Пан Пуц складав поклін за поклоном. — В якім закладї, сьмію спитати, високоповажане і славне товариство? — питав.

— От, веселий жарт з двома простими дурнями, котрих ті два панове знаменито вивели в поле.

— Ну: на їх здоровлє! Нехай жиють — кричав роз'ярений пан Пуц, котрому немов снило ся, що нинї переживає тілько дивних річий. Торкнув свою склянку зі склянкою Іржічка і Каспера.

— Адїть, той чоловік пе ще на наше здоровлє! — сьміяв ся Каспер.

І тепер весело попивали аж до північи. Склянки скоро випорожнювались, а голови ставали повнїйші; пиво виявило тут свою стару недобру прикмету: чим більше лили єго на долину, тим більше лїзло оно на гору, так, що вскорі кождий мав єго аж по самі уха.

Била дванайцята. Гості підняли ся і ровійшли ся. Не змогли цїлої півбочки цїлковито, але за то змогла она неодного з них як найосновнїйше. Пан Пуц встав разом з другими і заганяючись ішов до дому.

Місяць сьвітив і усьміхав ся до пана Пуца. Але пан Пуц бачив не лиш один місяць, а що найменше десять. Так єму десятерило ся в голові від пива.

Ласкавий читатель міг би справедливо дожидати ще деяких подробиць о обох панах і я радо послужив би, але — холодна рука справедливости випередила мене на той раз.

Рано, коли ще пан Пуц висипляв ся по вчерашній забаві, з'явив ся жандарм і збудивши єго відвів до арешту, де мав за свої крики на вічу відсидїти два місяцї.

Легко собі подумати, як тїшив ся з того пан Шкопічек, що щасливо викрутив ся з своєї біди. Він приписував собі заслугу, що пана Пуца замкнули.

На другий день по повороті з вязницї випровадив ся пан Пуц з Ова. Кажуть, що замешкав в Празї і як хто знає що о нїм, нехай не полїнує ся подати се до відомости писателеви тих стрічок.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.